

SAMRØÐA

FORMANS- STARVIÐ STÓR AVBJÓÐING

- Her eru nógvar avbjóðingar. Neyðugt er at duga at finna semjur, og tað er greitt, at nógvar mýkingar verða, bæði so og so, sigur Annfinnur Garðalíð, ið nú stendur á odda fyri Føroya Skipara-og Navigatørfelag, sum í næstum fer undir samráðingar við Reiðarafelagið fyri føroysk fiskiskip - og síðan undir samráðingar við Reiðarafelagið fyri farmaskip

Vilmund Jacobsen

Tað var hin 29. desember í fjør, at Annfinnur Garðalíð varð valdur til nýggjan formann í Føroya Skipara-og Navigatørfelag.

- Eg var ikki heima, tá eg varð valdur, men var umborð á Skansanesi sum stýrimaður. Vit lógu í Noregi. Ringt varð dúgliga til mín, tí eg stóð fyri vali í nevndini í felagnum. Eg valdi at stilla upp aftur. Men, eg varð so upprindur aftur, tí nú varð eg vorðin fyrst valdur. Tað faldi eg sum eina álitisvátan. Eg varð eisini spurður, um eg vildi taka av at gerast formaður í felagnum, nú fyrrverandi formaðurin, Eyðstein Djurhuus, hevði boðað frá, at hann stillaði ikki upp aftur, hvørki til nevndarval ella formansval. Eg tók av møguleikanum at gerast formaður, og eg skilti, at tað var ein samd nevnd sum valdi meg til formann.

Herfyri skifti Nærvarpið í Vestmanna orð við Annfinn Garðalíð, og Sosialurin hevur fingið loyvi at endurgeva úr prátinum.

Ein stór avbjóðing

Annfinnur sigur, at honum dæmar væl slíkt nevndararbeiði sum tað í Føroya Skipara- og Navigatørfelag, og hann heldur, at tað er fantastiskt nú at standa á odda fyri felagnum.

- Her eru nógvar avbjóðingar, og tað er greitt, at slíkt fakfelagsvirksemi ikki altíð koyrir eftir skinnaranum. Neyðugt er at duga at finna semjur, og tað er greitt, at nógvar mýkingar verða, bæði so og so. Slíkt arbeiði krevur nógva orku og tekur ofta drúgva tíð. Vit hava nýliga staðið yvirfyri einari stórar avbjóðing í samband við strandferðslumálið, har eisini limir hjá okkum arbeiddu 1. jóladag undir protest. Spurningurin um samsýning fyri sigling 1. jóladag endaði í gerðarrættinum, og hetta málið er ikki liðugt enn.

Hann vísir á, at beint nú standa eisini samráðingar við Reiðarafelagið fyri føroysk fiskiskip fyri durum, og í kjalavørrinum av hesum koma so samráðingarnar við Reiðarafelagið fyri føroysk farmaskip.

- So her verður nokk at triva í. Tað er heilt sikkurt.

Annfinnur Garðalíð sigur, at tá hann hann varð valdur til formann í felagnum, slapp hann ikki heim beinanvegin.

- Eg slapp ikki til arbeiðis í nýggja starvinum. Valið fór sum nevnt fram 29. desember, og biðaðu eftir at fara víðari til Amsterdam í Hálanti. Eg royndi at fáa eina avloysing, men tað læt seg bara ikki gera. Eg fekk boð um, at eg hevði bara at fylgja við til Hálants og allar helst eisini

upp til Noregs aftur. Eg gjørdi greitt, at eg mátti fáa eina avloysing skjótast tilbar, tí tíðin í nýggja starvinum var longu byrjað. Eg varð loystur av í Noregi og kom so heim 10. januar í ár. Vit høvdu so okkara fyrsta fund í felagnum 12. januar.

Anfinnur Garðalíð var tó ikki nýggjur í Føroya Skipara-og Navigatørfelag, tá hann tók við sum formaður.

- Eg hevði verið í nevnd felagsins í eini seks ár og var eisini næstformaður í felagnum. Men, tá tú gerst formaður og skalt sita við stýripinninum, eru nógvar ymisk ting at taka atlit til. Sjálvandi er tað lættari sum nevndarlimur at sita rundan um fundarborðið og annaðhvørt vera fyri ella ímóti tí, sum er til umrøðu. Sum formaður beint fyri nýggjar samráðingar noyðist tú eitt nú at sita og skriva samráðingarplegg.

Hann vísir á, at eitt slíkt samráðingarplegg er ikki bara sum at siga tað.

- Nú skalt tú halda teg til paragrafir og stykkir, og tú hevur eina sjómanslóg at ganga eftir. Her er nógv at taka hædd fyri, og samráðingarpleggjið skal verða orðað ógvuliga væl, um tað ikki skal verða feiðað av borðinum. Tá uppleggið so er handað, er tað lukkað, og tá ber ikki til at koma við meira. Hevur tú tá gloymt nakað,

sum er rættiliga týðandi, er tað ikki gott.

Annfinnur gjørdist skipari

Tá Annfinnur Garðalíð seint í nítiárunum fór at hugsa um at taka sær eina sjóvinnuútbúgving, var eitt av krøvunum, at hann skuldi hava viðkaða fráfaringsroynd í 10.flokk, men hann hevði bara gingið í nakrar fáar krákumánaðir í 8. flokki.

- So, her møtti eg einum stórum trupulleika. Eg meldaði meg tí til eitt maritimt fyrireikingarskeið á Maskin-skúlanum. Her kundi eg fáa viðkaða fráfaringsroynd við einum skeiði á fimm mánaðir. Tað var hart arbeiði. Her vóru onkrar lærugreinar, sum eg ikki hevði havt í fólaskúlanum, eitt nú kemi. Eg hevði havt ógvuliga lítið av fysikk. Samanumtikið hevði eg ikki peiling av nógvum av tí, sum eg her skuldi læra. Men, líkamikið. Eg kom so ígjøgnum tað skeiðið og slapp inn á skiparaskúla. Her dumpaði eg í einari lærugrein, men eg kláraði so heimaskipara og fekk kjans beinanvegin sum stýrimaður við mínum heimaskiparaprógvi, samstundis sum eg hevði hesa einu lærugreinina á skiparastøði hangandi. Hesa lærugrein tók eg árið eftir, og tá fekk eg mína skiparaútbúgving. Eg náddi

mínum málsetningi - um so henda eina lærugreinin og soleiðis eisini skiparaprógvið mátti biðað eitt sindur.

Hann vísir á, at eitt er at fáa eina útbúgving. Annað er at sleppa at brúka hana, men í hansara føri slapp hann at brúka sína útbúgving beinanvegin, tá hann longu við sínum heimaskiparaprógvi byrjaði at sigla sum stýrimaður.

- Eg loysti eisini av sum skiparin í ein túr, men so bleiv hetta skipið, eg tá var við, selt. Hetta var garnabáturin, Vesturland. Tá skipið var selt, fór eg í holt við nýggju eigararnar beinanvegin, og nýggju eigararnir vóru Thor í Hósvík. Eg spurdi reiðaran, sum var Hans Andrias Joensen, um eg, sum tá hevði siglt við hesum skipi í eina tíð, kundi sleppa at halda fram, nú teir áttu skipið. Jú, tað skuldi eg sleppa. Tað var í februar hetta árið, at Thor keypti skipið. Í apríl, tá eg hevði verið umborð í tveir mánaðir, spurdi eg Hans Andrias, sum sjálvur var skipari umborð, um eg ikki kundi fáa ein frítúr. Tá sigur hann við meg, at nú kundi eg fyrst taka ein frítúr, og tá eg so kom umborð aftur, skuldi eg sleppa at føra skipið, meðan hann sjálvur tók ein frítúr. Tá fór eg mín fyrsta túr sum skipari í reiðarinum Thor.

Annfinnur sigur, at tá teir komu inn aftur eftir

henda túrin, spurdi skiparin og reiðarin, um hann ikki kundi taka ein túr aftrat sum skipari, tí sjálvur hevði hann ikki stundir.

- Eg helt, at nú eg var nýklaktur skipari, var hetta ein góð avbjóðing, og eg haldi eisini, at tað gekk rímliga væl.

Eftir eina stutta tíð ringdi Hans Andrias til Annfinn og spurdi, um teir báðir kundu hava ein fund saman.

- Eg møtti upp í Hósvík, og tá segði reiðarin, at nevndin í Thor var komin ásamt um at seta meg sum fastan skipara, og tað gjørdist eg ógvuliga glaður fyri. Tá segði Hans Andrias, at nú hann hevði verið saman við mær, dámdi meg væl og hevði álit á mær, vildi reiðarið bjóða mær henda skiparakjans. Hetta var gott fyri meg at hoyra. Eg haldi, at tað gekk væl hjá mær sum skipari, og Hans Andrias var ógvuliga væl nøgdur. Eini trý ár seinni segði hann við meg, at nú var skipið útbetalt, og tað átti eg mín stóra lut í. Sjálvandi hevði eg ikki megnað hetta einsamallur, men saman við einari raskari manning. Eg treivst ógvuliga væl umborð og hevði gott fólk aftrat mær. Eg byrjaði umborð á Vesturland í 2003 og fór ikki av aftur skipinum fyrr enn í 2012.

Annfinnur Garðalíð